

Да имамъ баща войвода
Надъ толкозъ мина дружина
Три кази да е наплашилъ,
Да владѣй Стара-Планина,
А азъ при вуйча да сѣда —
При тозъ сюрмашки изедникъ!
Копилето му да бавя;
Часъ по часъ да ме нахоква,
Че съмъ се и азъ увълчилъ,
Че човѣкъ нѣма да стана,
А ще да гния въ тъмница,
И ще ми капятъ месата
На Кара-баиръ на кола!...
Проклетъ билъ човѣкъ вуйка ми!
Проклетъ е, майко, — казвамъ ти —
Не ща при него да сѣда,
Копилето му да бавя
И краститъ да му завръщамъ —
Яли ги свраки и псета! —
При татка искамъ да ида,
При татка въ Стара-Планина;
Татко ми да ме научи
На к'ѣвто иска занаятъ“.

Зави се майка замая —
Камъкъ ѝ падна на сърце;
Гледа си въ очи Чавдара,
Въвъ очи черни, голѣми,
Глади му глава кѣдрава
И рѣда, клета, та плаче.
Чавдаръ я плахо изгледа,
И съ сълзи и той на очи,
Майка си бърже попита: